

MARCHE FUNÈBRE

Marjan Kramberger

Ta, ki nanj mislimo, je imel slabo srce
in je vedel, da ne bo dolgo več živel;
toda prebrisanec si je znal pomagati.
Zvito in vztrajno je silil v naša
srca, ker je bilo pač njegovo zanič,
in konec koncev smo vsi razumeli
njegovo zamisel: preprosto — živeti v nas.

V začetku — v začetku smo bili skeptiki,
vse se je namreč zdelo, da zida v pesek,
nesrečni človek, in smilil se nam je
s tem svojim brezpogojnim zaupanjem.
Poznali smo svoja srca, nas samih polna
do roba in čez, in smo opazovali,
kako neznamen in neustrašen izziva
Golijata vesoljne lenobnosti —
neverjetno: kako se droben kot mravlja
peha in žene za ta svoj drobnost obstanek
z zagrizenostjo, vredno boljših usod,
kako to rine in rine in rine, trmast in slep —
on pa kar naprej svoje, načrtno in vztrajno,
prebrisanec: drugega mu namreč ni preostalo.

In ugnal nas je. Indignirani in nevoljni
ga danes nosimo v sebi.

TA DEŽ

Marjan Kramberger

Ta dež, tako svetel in čist visoko v poletju,
ta pride in gre in ne ostane.
Komaj toliko, da se prah razdiši.
In pride in gre. Ne, ta ne ostane.
Ta je preveč nemiren: pol jok, pol smeh,
izgubljen in bleščeč; ta ne ve, kaj hoče.

Ne ve, kaj je treba. Ne ve, na kaj čakamo.
Ta je preveč od daleč. Ta pride in gre
in se ne sprašuje. Ta ne razmišlja.
Ta ničesar ne ve o nas. Pride pač
in se kratek čas v soncu iskri. In pride
in gre. In pride in gre. Za trenutek,
komaj toliko, da se prah razdiši:
in pride in gre. In odide.

Ta dež, tako svetel in čist visoko v poletju.

OTOK CIPRES

Marjan Kramberger

Tu si zdaj sam, molčeči temni človek, pod zvezdami.
Sam nad zvezdami, potopljenimi v morju. Sam
od neba do neba: poslednji črni krik kardiograma,
na slepo spočetega v lesketavo kovino.
Sam; sam in neodločen, ko vse molči za teboj in čaka.
Vse, kar si kdaj ljubil. Vse, kar si sovražil in prisil.
In kar si zavrgel in se je skrivoma vračalo k tebi.
Prebliski samopozabe, davno že
kakor te ciprese potemneli v očeh. Prisluhni:
vsi tvoji kriki čakajo, in ti ne najdeš besed za slovo.
Molčeč in temen stojiš na koncu svoje vsevednosti,
razorožen in strt, in krč ti orje obraz:
usta ti drgetajo. Je to jok, je to smeh,
močnejši od tebe? Nasilen in sladek in zaželen
bo upognil tvojo odločnost. In vse molči za teboj
in čaka: mirno. Brez nestrpnosti. Prej ali slej
boš sklonil glavo. Pokleknil boš v vlažni pesek,
molčeč in temen boš nesel čelo do tal.
Izzvenevaž: poslednji črni krik kardiograma,
na slepo spočetega v lesketavo kovino.